

který nám změnil život na dlouhou dobu. Dcera seděla mezitím se synem v čekárně. **Ptala jsem se nahlas sama sebe: „Jak jí to mám říci? Je to 15letá holka, která má život před sebou, jak jí mám říci, že jí vezeme do nemocnice na onkologii?...“** Lékařka mi navrhla, že jí to sdělí, ale odmítla jsem: „Ne, to musím já sama, kdo jiný by ji to měl říci než máma?...“ Vzala jsem Káťu kolem ramen a cestou z čekárny jsem jí koktavým hlasem řekla: „**Kači, musíš jít do nemocnice, máš...“**, hrdlo se mi stáhlo a nemohla jsem tu větu ze sebe vydat... „**Co mám, co mi je?“** už se slzami v očích se mě Kačka ptala. Bylo to těžké pokračovat, ale musela jsem, není to malá holka, abych jí lhal, stejně by se to dozvěděla po příjezdu do nemocnice... „**máš někde v těle nádor, který se ti rozesel do plic, proto musíš okamžitě do nemocnice, aby tě mohli léčit, abys byla zdravá.**“ **V tom se mě syn, který šel po mém druhém boku, zeptal: „Mami, Kačka nám umře?“** Dcera i já jsme se rozbrečely ještě víc a klopýtvavým krokem šly pomalu k autu. Jeli jsme domů zabalit věci do nemocnice. Cestou nám dcera řekla, že chce jet ještě za spolužáky do školy a rozloučit se ke koním. Bylo to příšerné. Ve škole probíhala výuka, ale přesto jsem požádala profesorku o výjimku, aby Katka mohla říci spolužákům: „Ahoj, mám vás všechny moc ráda...“ Následoval pláč a slzy se objevily i na tváři hochů. Ze školy jsme jeli zavést syna k babičce na hlídání a pak následovala krátká návštěva na ranči. Tam, po krátkém rozhovoru, majitel bez jakéhokoliv slova Kačce sám osedlal jejího nejmilejšího koně Karoška a Kačka si na něm vyjela. Její krásné dlouhé vlasy vlály ve větru a ona se pevně držela v sedle. Bylo to jako loučení, jakoby to mělo být naposledy. Mlčky jsme s manželem seděli u ohrady a sledovali, jak jí to moc sluší na koňském hřbetu a jak krásně jezdí. Asi po 20 minutách jsme odjížděli všichni se slzami v očích směrem do Brna. Přijeli jsme do dětské nemocnice, kde na nás už opravdu čekali. Začala sága spousty vyšetření. Od příjmového lékaře jsme se asi za hodinu dozvěděli, že neví co s ní, protože ta etiologie je tak nejasná, že si netroufnou ji umístit na onkologickém oddělení. Dalších 30 minut jsme čekali, než se lékaři dohodli. Umístili ji do proskleného pokoje jednoho oddělení, kde byla úplně sama a návštěvy nám omezily na 1 osobu a to matku. Pracovala jsem na směny, takže jsem za dcerou dojížděla každý den, třeba jen na pár minut, jen aby věděla, že ji mám ráda a aby to nevzdala! Ty první dny byly hrozné a noci ještě horší. Doma bylo bez Kačky pusto prázdno, syn se stále ptal, kdy Kačka přijede a jestli nám neumře, kreslil a psal jí dopisy. Díky mému báječnému manželovi i přesto, že

jsem jako manželka a máma v tu dobu doma nefungovala, všechno klapalo. Snažil se držet chod domácnosti, jak se dá, aby bylo všechno OK a za to mu vyjadřuji obrovský DÍK. Kačce byly nasazeny i.v. antibiotika, tzv. Cefalosporiny a nejhorší bylo, že jí stále praskaly žíly. Každý druhý den museli chodit lékaři z ARO a zaváděli jí novou braunylu. Byla na tom psychicky velice špatně o to víc, když měla bolesti a vysokou horečku. Volala mi v noci, že už nemůže, že to vzdává, že se stejně neuzdraví a umře... Proplakané noci z pocitu bezmocnosti si málokdo dokáže představit. Mým dotazům na diagnózu onemocnění dcery se stále lékaři vyhýbali a zkoumali dál. Sdělili nám jen, že stále čekají na výsledky vyšetření na TBC a imunologii a že za tu dobu mohou pouze prokazatelně potvrdit, že má v těle obrovské množství chlamydií. **Stav u dcery stále kolísal a tak lékaři svolali konzilia na její onemocnění a když 30. 11. 2006 vyšly pozitivní tumor markery, rozhodli se provést celkový screening těla, který odhalil množství 29 ložisek v dceřiných plicích.** Poté se lékaři rozhodli provést invazivní metodou (operativně) i odběr vzorku ložiska z plic na histologické vyšetření. Dne 18. 12. 2006 jsme byli s manželem pozvaní na rozhovor s lékaři a operátérem, který nás měl obeznámit s riziky a komplikacemi operace. Po tomto rozhovoru jsme měli podepsat souhlas k operaci tzv. thoracotomií (řez přes hrudník). Pan primář, který Kačku měl operovat, nám sdělil, že pokud se prokáže diagnóza, kterou předpokládají, tak je riziko při otevření hrudníku, že se rozsev dostane postupně i do celého těla a pak prognóza je 3 týdny až 1 měsíc života dcery. Dali nám 10 min. na rozmyšlenou, zda budeme souhlasit. S operací jsme s manželem souhlasili, ale pouze thoracoskopicky (sondami). Lékaři zuřili, ale představa, že bude mít dcera rozřízný hrudník a pár týdnů života, které by strávila v nemocnici, byla ubíjející. A co když se uzdraví, to už v životě nevyjde v létě bez roláku, natož v plavkách... Operace byla stanovena na 19. 12. 2006. Po operaci mi paní asistentka sdělila, že dcera měla srostlé plice k pohrudnici a plicní laloky byly srostlé k sobě masivní vazivovou plenou, ale k ložiskům ve středu plic se nedostali, jelikož byla plice zkolabovaná, tedy vzali velice malý vzorek z okrajové části plic, kde bylo velké

... před operací prosinec 2006

množství vaziva a to znamená, že výsledek histologického vyšetření může být zkrácený a nepřesný. Slušně řečeno, nedovolili jsme do dcery řezat, tak se to asi nepovedlo, jak chtěli, protože přes optiku jsou omezené rozhledy než když je to vidět jasně před očima. Dne 24. 12. 2006 na vánoce nám dovolili vzít Kačku na pár hodin domů, mezi infúzemi a dne 30. 12. 2006 jsme si ji vezli domů už nastálo. Při propouštění nám sdělili, abychom si za 14 dní zavolali o výsledky a domluvili se na kontrole. Dostali jsme pár léků z ATB řady do 3. 1. 2007. Za 14 dní jsem volala o výsledky, ale nebyly, tak jsme čekali dál. Dcera byla naprosto bez léků, ale stav nic moc, bolesti zad, křeče v břiše, zvracení, únava a hlavně psychicky na tom nebyla moc dobře, protože jsme stále nevěděli nic. Vzala jsem si měsíc dovolené a byla s dcerou doma. 1x týdně jsem se s ní jela podívat za spolužáky do školy a pak na ranč na koně, aby měla motivaci a chuť do života. No a pak přišel den „D“ a to čtvrtek 18. 1. 2007, kdy jsem s dcerou šla po návštěvě školy na oběd do místní restaurace, kde jsem potkala bývalou kolegyni paní Zdeňku Gottvaldovou, která se dala se mnou do řeči. Vyslechla si náš příběh a nabídla mi pro dceru Aloe Vera Gel a kontakt na špičkového odborníka MUDr. Formánka. Dlouho jsem neváhala a podepsala registraci, abych mohla využívat výhod pro LR-partnery a nakupovat pro dceru AV za výhodnou cenu. Dle doporučení MUDr. Petra Formánka, kterému jsem volala na LR-Hot line, jsme nasadili „Mega“ dávku AV, k tomu ProBalance a Bioxan. První týden kúry AV se dceřin stav zhoršil, ale MUDr. Formánek mi sdělil, že se to stává, ale stav se pak postupně začne zlepšovat a dostávat k normálu. Začátkem února 2007 jsem volala asistentce do nemocnice, jestli už mají výsledky a kdy máme přijet na kontrolu. Datum bylo stanoveno na 19. 2. 2007, kdy jsme se s dcerou dostavili do Brna do nemocnice na kontrolu.